

бобът увярял, а в една паничка малко боб и до нея прясна питка.

– Чудна работа! Вратата ми беше заключена, прозорецът затворен, в къщата ми нямаше никой, когато излязох. Какво става тук? Кой направи тази добрина в дома ми?

Яла бабичката от вкусния боб и прясната питка и легнала да си почива.

На другия ден си наумила да се скрие отвън, за да види през прозореца какво става у дома ѝ.

По едно време чула шум от паници. Застанала тя вцепенена и не можела да повярва на очите си. Пред нея в стаята се появила красива девойка с дълга златна коса и лице като слънце.

– Коя си ти, дъще? – попитала я бабата. – Отгде си?

Красавицата заплакала, а от очите ѝ се отронили бисери.

– Седни до мен, ще ти разкажа, бабо.

Тази красавица била Севда. Тя разказала живота си.

– Аз съм онази кръгла треска, която взе за капаче на гърнето си. Не мога повече да се превърна нито в дръвче, нито в треска. Затова не казвай на никого за мен. Ако доведената ми сестра научи, че съм жива, ще направи всичко, за да ме убие.

– Добре, дъще! Никому няма да кажа, че Севда е жива.

И заживели заедно.

Един ден в селцето дошъл царски пратеник. Той ходел от къща на къща и известявал, че кани всички жени от царството на седянка, за да изтъкат коприната на царската снаха. Когато достигнала тази вест до бабата, тя рекла: